

De Peter van Straaten Collectie

Agnes, Agnes moet verder, Lukt het Agnes?, Die Agnes,
Agnes en Daniël, Dappere Agnes, Agnes redt het wel,
Agnes slaat terug, Agnes maakt het goed, Niet doen Agnes

Doe ik het goed?
Zo beter?

Een jongen en zijn boom

De dikke Vader & Zoon

Peter's Zeurkalender

1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000,
2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008,
2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014

Het dagelijks leven in duizend-en-een tekeningen
Mensen onder elkaar in duizend-en-een tekeningen
Alles en iedereen in duizend-en-een tekeningen
Het is niet anders in duizend-en-een tekeningen
Het kan altijd nog erger in duizend-en-een tekeningen

Lust
Drank!
Lachen zonder bril

Roken Neuken Drinken
Zo zijn we niet getrouwd
Hoe was je dag, schat?
Weet mama hiervan?
Er kan wel wat zout uit
Heeft het gesmaakt?

Peter van Straaten

Voettocht naar
de binnenlanden van
het huwelijk

Uitgeverij De Harmonie – Amsterdam

Voettocht naar de binnenlanden van het huwelijk

Toen ze de Franse grens passeerden begon de lucht te breken en tien kilometer verder scheen de zon. Ze naderden de tolweg.

‘Of wil je Arras zien?’ vroeg Ernst en nam zijn voet van het gaspedaal.

‘Ja,’ zei Ingrid, ‘ik wil best Arras zien. Bovendien heb ik dorst.’

‘Goed schat,’ zei Ernst, ‘net wat je wilt.’

Hij nam de afslag en verliet de snelweg. Nu ze zachter reden en de motor minder lawaai maakte, kreeg Ingrid het weldadige vakantiegevoel dat ze helemaal geen haast hadden. Voortrazend op de snelweg had het al die tijd geleken dat er een eindpunt was dat zo snel mogelijk bereikt moest worden, nu ze in een matig gangetje richting Arras reden kreeg hun reizen een aangename doelloosheid. Ingrid wist dat ze daarnaar op weg waren, en nog wel op haar verzoek, maar er was op de een of andere manier de mogelijkheid om helemaal niet naar Arras te gaan en opeens links of rechts af te slaan, net naar het uitkwam.

Ernst had het bedacht.

‘Ons eerste lustrum,’ had hij gezegd, ‘dat moet gevierd worden.’

Een weekje vakantie.

Niet voor niets hadden ze zo ijverig hun snipperdagen opge-

spaarde. Hij had als reisdoel Normandië gekozen, omdat hij daar zulke mooie herinneringen aan had.

‘We beginnen in Carteret,’ zei hij, ‘daar is zo’n fantastisch hotel aan zee. Bevalt het ons, dan blijven we gewoon daar en maken van daaruit dagtochtjes en bevalt het niet dan kunnen we altijd nog verder zien wat we doen en waar we dan heen zullen gaan. Goed?’

Ingrid vond het goed. Ingrid had in die vijf jaar veel samen met Ernst ondernomen, maar echt met vakantie waren ze nog niet geweest. Zo te horen leek Ernst haar een heel aardige reisleader en vol goede voornemens was ze in de auto gestapt.

Het was half drie in de middag toen Ernst de auto op het grote plein in Arras parkeerde. Ze gingen op het terras van Hotel des Arcades zitten.

‘Ik ben heel tevreden,’ zei Ingrid en ze klopte Ernst op zijn mouw.

Bij haar tweede pastis vroeg ze of ze hier niet konden blijven en pas de volgende dag verder reizen.

‘Dat is goed, schat,’ zei Ernst, ‘wat je wilt.’

Hij streek met twee vingers langs haar wang.

Het feestelijke etentje dat hij haar in het vooruitzicht had gesteld voor als ze eenmaal in hun hotel in Normandië zouden zijn gearriveerd, werd op haar verzoek vervroegd.

‘Laten we hier heel lekker gaan eten vanavond en dan meteen blijven slapen.’

Ze bekeken samen het menu, dat naast de ingang in een

kastje hing en Ernst bestelde binnen een tweepersoonskamer. Het eten, dat op papier zo smakelijk had geleken, viel een beetje tegen, maar de champagne maakte een hoop goed. Bovendien had Ingrid zich voorgenomen nu eens een weekje álles leuk te vinden.

‘Vijf jaar,’ zei Ernst, en hij hief plechtig zijn glas, ‘we zijn vijf jaar bij elkaar. Ik had ze voor geen goud willen missen, jij?’

‘Nee,’ zei Ingrid, ‘nee. Voor geen miljoen.’

Hij boog zich naar haar over en kuste haar voorzichtig op haar lippen. Hij gooide een zoutvaatje om.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij.

‘Geeft niks,’ zei Ingrid.

Hij tilde opnieuw zijn glas op.

‘Op nog eens vijf jaar,’ zei hij en klonk met haar.

‘Ja,’ zei Ingrid en ze nam een veel te grote slok.

’s Nachts lag ze lang wakker. Waarschijnlijk kwam het door dat ze niet in haar eigen bed lag, de matras was veel zachter dan ze gewend was, waardoor ze het gevoel had in een hangmat te liggen, maar er waren ook ongebruikelijke geluiden en onbekende geuren.

Ze staaarde naar het achterhoofd van Ernst, vaag zichtbaar in het maanlicht dat door een kier van de gordijnen naar binnen scheen en luisterde naar zijn ademhaling.

Ze telde haar zegeningen. Een voor een.

Ze besloot dat ze alle redenen had om dolgelukkig te zijn. De klok van een kerk sloeg één uur, twee uur, drie uur.

Tegen vieren sliep ze in, maar ze was om half zeven alweer klaarwakker. Ze wekte Ernst.

‘Laten we vluchten voor het te laat is,’ zei ze.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Ernst ongerust.

Ze legde hem uit dat ze een grapje maakte, maar dat het haar een goed idee leek om vroeg te vertrekken.

‘Dat is goed, schat,’ zei hij, ‘wat je wilt.’

Ze was doodmoe toen ze aan het eind van de middag in Carteret aankwamen. In de auto was ze onderweg in slaap gevallen, maar daar was ze niet erg van opgeknapt.

‘Uitzicht op zee,’ zei Ernst tevreden en hij wees uit het raam van de hotelkamer.

Ingrid was bezig de reistas uit te pakken.

‘Ernst,’ zei ze, ‘ik ga een paar uurtjes slapen. Vind je dat erg?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Hij liep van het raam weg naar de deur. Daar bleef hij besluiteloos staan.

‘Wat ga jij in die tijd doen?’ vroeg Ingrid.

‘Ik weet het niet,’ zei hij.

‘Waarom ga je niet vast wat rondkijken? De omgeving verkennen?’

‘Dat is een goed idee,’ zei hij.

Hij knikte een paar maal met zijn hoofd.

‘Ja,’ zei hij, ‘dat ga ik doen.’

Hij liep op haar toe en gaf haar een zoen.

‘Zal ik je dan tegen etenstijd wekken?’

‘Doe dat maar,’ zei Ingrid.

Toen hij weg was ging ze verder met het uithangen van haar

kleren. Daarna liep ze naar het raam en keek naar buiten.

‘Uitzicht op zee,’ zei ze hardop.

Even later zag ze Ernst op de boulevard lopen.

Trudi heeft gelijk, dacht ze. Ze glimlachte.

‘Ernst is een schat van een man,’ had Trudi een paar weken geleden tegen haar gezegd. Ze herinnerde zich dat ze een beetje verbaasd was geweest over de nadruk waarmee haar vriendin die woorden had gesproken. Alsof zij overtuigend moest worden. Natuurlijk was Ernst een schat van een man. Ze kleepte zich uit en stapte in bed. Ze sliep onmiddellijk in.

Er zaten geen mensen aan de bar toen ze een paar uur later beneden kwam. Achter de toog stond een jonge jongen, die eruitzag als zestien, maar waarschijnlijk iets ouder was.

Ze was gedachteloos op een van de krukken gaan zitten en de vraag van de jongeman wat ze wilde drinken verraste haar. Ze had er nog niet over nagedacht en ze bestelde in het wilde weg een Cinzano, omdat ze dat op de asbak had zien staan.

Toen hij haar haar glas had gebracht trok de jongen zich terug in een hoekje van de bar.

Na een tijdje merkte Ingrid dat hij naar haar staaarde. Er was iets merkwaardigs in zijn blik. Hij keek uitgesproken hongerig, zoals een kind voor de etalage van een snoepwinkel. Ingrid besloot het, gezien zijn leeftijd, schattig te vinden. Toen Ernst een halfuur later binnenkwam en zij het hem geamuseerd vertelde, zei hij: ‘Ik denk dat je op iemand leek die hij kende.’ ‘Ja,’ zei Ingrid, ‘dat zal wel de verklaring zijn.’

Tijdens het eten vertelde Ernst van zijn wederwaardigheden. Hij had eerst wat in Carteret rondgelopen en toen was hij met de auto een tochtje gaan maken.

Hij stelde voor de volgende dag een mooie, lange wandeling te maken. Hij had al precies uitgezocht waar. Een klein eindje rijden was het maar, veertig kilometer op z'n hoogst, en dan zouden ze de auto laten staan en verder gaan lopen. Ze hadden nu toch wel lang genoeg in de auto gezeten, per slot van rekening.

'Tenzij je te moe bent.'

'Nee,' zei Ingrid, 'ik zal morgen vast niet te moe zijn. Dat beloof ik je.'

Ze maakten het niet laat, die avond.

Het lukte haar om maar tot twee uur in de nacht wakker te liggen en ze sliep uit tot half negen.

Er was iets leuks, dacht ze toen ze wakker werd. Ze opende haar ogen.

O ja.

'Zijn dat wel wandelschoenen?' Ernst wees op haar voeten.

Ingrid tilde haar linkerbeen van de grond en bekeek haar voet van alle kanten.

'Ja,' zei ze, 'dit zijn vandaag mijn wandelschoenen. Gisteren nog niet, maar vandaag zijn het wandelschoenen. Ze zijn bevorderd.'

Ze zette haar voeten naast elkaar en keek nog even keurend omlaag. Toen glimlachte ze naar Ernst.

Niet zeggen, dacht ze.

‘Wat je wilt, schat,’ zei Ernst.

Ernst parkeerde de auto aan de rand van een klein weilje vol bloemen. Ze staken het over en trokken de heuvels in. In het droge gras klonk onafgebroken het gesnerp van sprinkhanen. Ze keken naar een familie torenvalken, de al bijna volwassen jongen werden nog steeds door de ouders gevoerd.

‘Die arme beesten werken zich rot.’

‘Ja,’ zei Ernst, ‘zullen we verder gaan?’

‘Nog even,’ zei Ingrid, ‘of komen we dan te laat op onze afspraak?’

‘Afspraak?’

‘Kom maar,’ zei Ingrid en begon verder te lopen.

Al gauw werd het landschap ruiger.

‘Wat is het hier buitenlands,’ zei Ingrid.

‘Het is warm,’ zei Ernst, ‘ik bedoel... voor september.’

‘Warm voor de tijd van het jaar,’ zei Ingrid, ‘je praat als een nieuwslezer.’

Hij glimlachte hulpeloos.

Om het goed te maken gaf Ingrid hem een klapje op zijn billen.

Een eindje verderop vonden ze een kudde geiten op hun weg.

Ingrid was verrukt van een jong geitje, bruin met een witte bles en ze hurkte bij het dier neer om het op zijn kop te aaien.

‘Komen we hier straks op de terugweg weer langs?’ vroeg ze.

‘Waarschijnlijk wel. Hoezo?’

‘Laten we dan dit geitje meenemen naar het hotel. Ik wil het adopteren.’

‘Lijkt je dat nou wel verstandig?’ zei Ernst, aarzelend. Hij keek er een beetje bang bij.

Ingrid liep op hem toe en zoende hem hard op de mond.

‘Gek,’ zei ze, ‘ik maak maar een grapje.’

‘O... nou ja, ik dacht...’ zei Ernst.

Ze streek hem door zijn haar.

‘Kom,’ zei ze, ‘we gaan verder.’

De bodem werd rotsachtiger en het landschap leger. Bomen stonden er niet meer, alleen hier en daar een bosje struiken. Het begon zachtjes te waaien, maar het was een aangename wind. De rotsen werden hoger. In het begin waren het nog platte keien geweest die voorzichtig uit het gras staken, maar nu vormden ze hele formaties, die links en rechts boven hen uittorenden.

‘Hoor je de koekoek?’ vroeg Ernst.

‘Ja... ik hoor de koekoek,’ antwoordde Ingrid, ‘hij doet koekoek, koekoek... hoor je wel?’

‘Jezus,’ zei Ernst.

Ingrid moest zo lachen dat ze er even bij moest gaan zitten.

‘Neem me niet kwalijk. Ik mag je niet in de maling nemen. Dat is niet aardig.’

Ze kroop op handen en voeten naar hem toe en gaf een zoen op zijn knie.

Ze ging rechtop staan en keek om zich heen.

‘We gaan die kant op.’ Ze wees.

'Ja,' zei Ernst.

Ze gaf hem een arm en zette er stevig de pas in.

Ze stuitten op een versleten, houten bord, waar, nog net leesbaar, op geschreven stond: Vue panoramique. 2 km. Met een pijn.

'Kijken?' vroeg Ernst.

'Wel ja,' zei Ingrid, 'wat kan ons gebeuren?'

Het pad begon te stijgen en werd na enkele honderden meters zo smal dat ze achter elkaar moesten lopen. Het geluid van de sprinkhanen was nu oorverdovend.

Ernst liep voorop. Ingrid keek hoe zijn billen in zijn corduroybroek heen en weer wiegden. Er gebeurde iets merkwaardigs. Eerst waren het nog Ernsts billen, maar na enkele minuten werden het anonieme billen en ten slotte waren het helemaal geen billen meer, maar twee voorwerpen op zichzelf, die daar op hun eigen houtje aan het bewegen waren, heen en weer, heen en weer.

Opeens kwamen ze tot rust.

Ernst keek om.

'Gaat het wel?' vroeg hij.

'Ja hoor,' zei Ingrid, licht hijgend.

'Als je even wilt uitrusten, moet je het zeggen, hoor.'

'Nee, nee, het gaat best.'

'Goed lieverd, wat je wilt.'

De billen begonnen weer te bewegen. Ingrid volgde ze, als betoverd.

Ze werd er een beetje slaperig van. Ze herinnerde zich hoe ze

als kind, om in slaap te komen, met haar hoofd op het kussen heen en weer bewoog in hetzelfde ritme. Het werkte prettig verdovend.

Zo klauterden ze zwijgend voort.

Op een platte steen, even naast het pad waar ze op liepen, zat een hagedis te zonnen. Toen ze vlakbij waren, schoot het diertje in de heistruiken.

‘Zag je die hagedis?’

‘Wat?’ Ernst stond stil en keek om.

‘Er was een hagedis.’

‘Waar?’

‘Op die steen daar.’

Ernst keek.

‘Nee, die heb ik niet gezien.’

‘Geeft niks,’ zei Ingrid.

Ze klommen verder.

Twee grote rotspartijen leken de weg te versperren, maar er was een nauwe doorgang en toen stonden ze plotseling aan de rand van een vrij steile afgrond.

Vue panoramique.

Ernst slaakte een zuchtje. Ingrid wist wat het zuchtje betekende. Het betekende: wat een mooi uitzicht.

‘Wat een lelijk uitzicht,’ hoorde Ingrid zichzelf tot haar verwondering zeggen.

Wat gebeurt er? dacht ze.

Ernst keek haar verbaasd lachend aan.

‘Lelijk?’ vroeg hij, ‘wat is er zo lelijk aan?’

‘Zie je dat witte huisje daar?’ Ingrid wees. ‘Dat staat daar helemaal verkeerd. Dat moet weg. En die bosrand daar rechts is ook ontzettend storend. En moet je die slappe lijn van het weggetje zien. Die bochten hebben geen enkele spanning. Nee, Ernst, dit is een uitzicht van niks. Waardeloos. Kijk nog maar eens goed.’

Ze deed een stapje achteruit als om hem ruimte te geven.

Wat gebeurt er? dacht ze weer, waarom zeg ik dit?

Ernst begon gehoorzaam het landschap te bestuderen.

Ingrid staaarde naar zijn rug.

Een duwtje, dacht ze opeens, een zetje.

Haar wangen begonnen te gloeien.

Ze liep een eindje van hem weg en ging op een platte steen zitten. Wat krijgen we nou? dacht ze geschrokken, wat is dit voor onzin?

‘Ernst,’ riep ze.

Hij kwam naar haar toe.

Ze slikte tweemaal snel achter elkaar.

‘Laten we neuken,’ zei ze.

Nu slikte Ernst.

‘Hier?’ vroeg hij verbaasd.

‘Daar,’ zei Ingrid, wijzend. Beneden aan het smalle paadje dat ze zojuist beklommen hadden was een klein bosje.

Ernst keek.

‘Dat is goed,’ zei hij.

Wat je wilt, vulde Ingrid in gedachten aan.

Wat had ze dan verwacht?

Iets te bezweren?

Een onheil af te wenden?

Ze had gehoopt dat de natuur, het landschap, Frankrijk, Normandië, of wat dan ook de sater in Ernst had wakker gemaakt, dat hij haar zou nemen als een snuivend en grommend beest. Maar Ernst bedreef de liefde even bedachtzaam, beleefd en voorkomend als altijd. Alsof hij haar in haar jas hielp.

‘Lig je goed? Doe ik je geen pijn?’

‘Ja, Ernst. Nee, Ernst.’

Zijn orgasme was geen climax, maar eerder een schoonheidsfoutje, als van een turner met een slechte afsprong.

Voor Ingrid werd op dat moment opeens alles duidelijk.

Ze waren op de terugweg.

‘Wat ben je stil,’ zei Ernst.

‘Ik ga zo praten,’ zei Ingrid.

Toen ze bij het weitje kwamen zei ze: ‘Laten we hier even gaan zitten.’

‘Dat is goed,’ zei Ernst.

Hij spreidde zijn jasje op de grond en ze gingen zitten.

‘Ernst...’ begon Ingrid.

‘Ja?’

Op de weg reed een auto en ze wachtte tot hij helemaal voorbij was. Ernst keek naar haar, afwachtend. Daar waren de torenvalken weer, buiteland in de lucht.

Ze keken er een poosje naar.

‘Wat wilde je zeggen?’ vroeg Ernst ten slotte.

‘Ja...’ zei Ingrid, ‘ik weet niet hoe ik dit tactvol moet brengen, dus zeg ik het maar tactloos...’

Ze durfde hem niet aan te kijken, bang voor de goedheid in zijn blik.

Ze staaarde naar de grond tussen haar voeten.

Een grote kever nam moeizaam de hindernis van een gras-priet, als een stijve, oude heer die over een hek klimt.

Ze raapte een takje op en tekende figuren in het zand. De sprinkhanen waren stilgevallen. Alleen de wind suisde.

‘Ernst...’ zei ze weer.

‘Ja?’

Ze haalde even diep adem.

‘Ik geloof dat het beter is als we uit elkaar gaan.’

Ze wachtte.

En jawel hoor, het kwam.

‘Dat is goed, schat. Wat je wilt.’